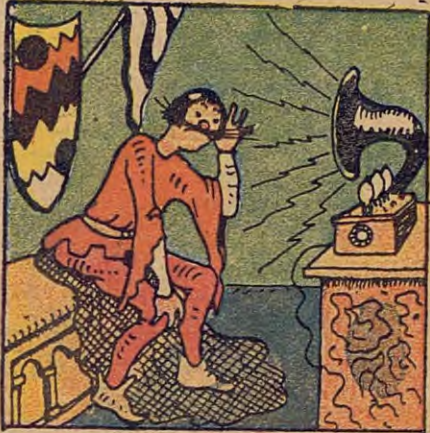

VIROLET

SUPLEMENT ILLUSTRAT D'EN PATUFET

El baró de Nasratat o l'alliberament d'una captiva

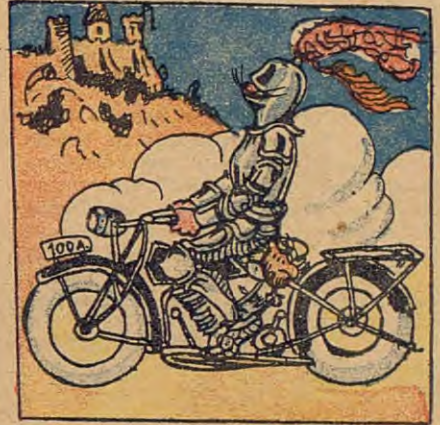
der OLLÉ

El noble senyor de Nasratat, de la Figuereta i de la Filloxa, escoltava amb gran atenció un concert per mitjà de la seva instal·lació de Radio-paciència. De prompte una onda

arreplegada de qui sap on, anuncia que la princesa Simforosa de Castelltronat plorava segrestada i pel terrible cavaller Huc d'Espanyagats, famós per espantar a tothom amb una

sola mirada de's seus ulls guenyos. Nasratat no volgué sentir més. Ordenà que i estrenyessin l'arma dura de ferrocolat i que a pullassin amb «Li-npiol» i amb una moto de se-

gona mà es llençà com una sageta carre'eres enllà. No sabem del cert si fou batut cap record de velocitat en la cursa sols recordem les desgràcies i atropells que féu en el camí.

Per fi després d'una cursa folla sense deturar-se ni per entrar a la barberia ni a l'estanc, veié aparèixer al lluny, el castell rascacels del cèlebre Huc. Segons conten les cròniques, el

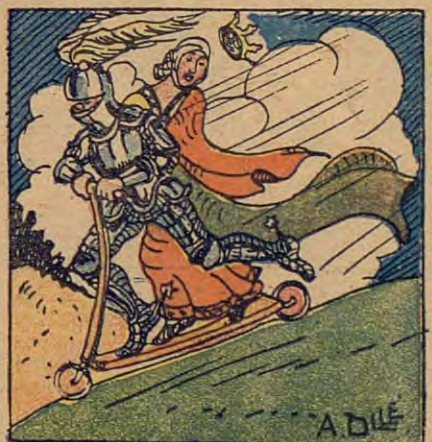
castell era inaccessible, però Nasratat no s'esverava fàcilment. Pujà a una muntanya veïna i amb una corda que portava després de fer-la giravoltar com el millor cow-voy americà

l'enganyà a la torre del castell i pujà per ella. Poc després queia de genolls en terra en ensopegar amb la mirada dolça de la princesa i li jurava per les barbes del mo. o que la liberaria. Nasratat: complí la paraula donada i en aparèixer Espanyagats, es llençà damunt d'el escomentent-lo amb una pujà de directes

i croxets capaços d'arrugar una viga de ciment armat. El coneix a més la boxa que l'esgrima i Huc d'Espanyagats caigué amb el cab abonyegat i amb uns xiuletets d'orella que no sabí ben bé si es trobava al cel o admirant les obres de la plaça de Catalunya. Ràpid com

e pensament l'heroi prengué en braços la dama presonera i baixant en cinc minuts les escales d'aquell altíssim castell, prengué el patinet d'un munic pal de punt que vigilava a la porta i desaparegué amb la rapidesa d'ua coet. La cosa acabà amb casori.

Una aventura sense buscar-la

Text d'en JOAQUIM FECIT

(Continuació)

Dibuixos d'en MIRET

El tigrès llençaven esgarriñosos sons guturals, els ulls flamejans s demostaven estar disposats a defensar-se i escometre fins a la mort. La lluita fou breu, Melàs se n'encarregà; prou els tigrès esperaven felinament el moment oportú de descuit per abalancar-se a la gorja de llur enemic per estrangular-lo d'una mossegada, però Melàs descarregà la seva trompa com un martinet, i estemordi un del tigrès, i als pocs minuts queia també l'altre, retut, als seus peus. Completament en

retirada, els dos tigrès s'allunyaren ginyolant amb els ossos esmicolats. Rafel i Quimet respiraren profundament! El vell Rajhna compregué que els tigrès tenien l'amagatall no molt lluny d'allí i pensà que molt bé podien aprofitar llur cova per passar-hi la resta de la nit. Efectivament, a unes doscentes passes una cova s'obria als seus ulls, en la roca. Rajhna il·luminà el camí amb una antorxa, i Melàs es quedà a l'entrada guardant el pas.

Caminaren a través d'una tenebro-

sa galeria, que cada cop anava esdevinent més estreta i difícil. Finalment, una mena de rústec vestíbol, espaiós, s'oferi a la seva admiració. Enormes estalactites i estalagmites com a les grutes famoses de Mallorca, oferien un aspecte fantàstic pels contrastos de la llum de l'antorxa. En Quimet féu un crit d'admiració: — Un dibuix!... — La vista no em permet distingir bé, féu Rajhna. Què hi ha en el dibuix? — Un retrat d'un idol amb un cap damunt de l'altre.

— Lloat sigui Budha!, exclamà el vell. Per fi hem trobat el tresor de Budha en el cor de Jungla!... Mira bé, fill meu, quins detalls hi ha en el dibuix? A la dreta hi ha un petit cercol vermell. — El vell, ple d'emoció, que prest s'encomanà als petits Quimet i Rafel, apretà amb força el cercol vermell i, oh! prodigi, la roca cedí i una meravellosa galeria amb columnes d'alabastre, talment com en un somni d'encantament, sorprengué els seus ulls!

Al capdavall d'aquesta galeria una sala tota roja, farcida de rubis de mida descomunal, els féu pensar que somniaven, l'efecte era prodigiós, la llum de l'antorxa feia lluir amb esclat d'incendi la rica gama roja de la preciosa estada.

Una breu galeria, tant o més sumtuosa que l'anterior, els conduí a una altra sala, més ampla i amb una alta cúpula cònica, tota farcida de maragdes. Al vell mig una estàtica representació de Budha.

Rajhna havia anat seguint-ho tot amb creixent panteix d'admiració, però els seus llavis sols havien pronunciat mots inintel·ligibles pels dos catalanets. Finalment es dirigí a ells, en anglès, i els digué: — Looeck ha triomfat! i nosaltres amb ell. — Amb ço que, Quimet i Rafel quedaren tan enterats com abans. Però el vell, com si amb aquelles paraules ja ho hagués aclarit tot, restà mut novament. Semblava, però, que tot anava bé, i els dos amiguets se n'alegraren.

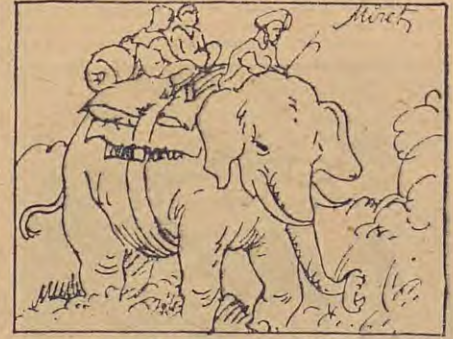

Rajhna ho furava tot i quan un detall no li semblava prou perceptible, demanava ajuda als joves acompanyants. Amb una mica més que el vell se'ls en va escales avall; havia posat el peu en un esglai que li havia passat inadvertit: una escala que és perdia en la fosca s'obria a sos peus. L'ardit Rajhna s'hi introduí i els dos nois el seguiren. L'escala era sinuosa i profunda, i al final una ampla sala amb munts d'or i pedreria els esperava.

El que més admirava els infants era que Rajhna no tocava res, ni una perla, ni una moneda; sols murmurava: — Looeck ha triomfat!... — Quan es convencé que no hi havia res més a seguir, digué a Rafel i Quimet: — Anem, fills meus, anem a contar a Looeck el prodigi; Budha li ofereix ses riqueses per prosseguir l'obra d'extermini dels execrables seguidors de Zulum-Pall!

I reprengueren el camí de tornada

a través de les sales i galeries meravelloses, fins arribar a l'entrada de la caverna, a on Melàs esperava filosòficament. Quan abandonaren l'indret, Quimet s'atreví a dir: — I si els tigrès tornen a possessionar-se de la gruta? — Millor, féu Rajhna, ells seran els millors guardians del tresor de Budha; ningú sospitarà que sigui aquí, ni s'atrevirà a entrar-hi. Nosaltres, amb Melàs, sempre tindrem l'entrada franca.

(Continuarà)

MISCEL·LANIA

Dibuixos d'En CORNET

CLASSIFICACIÓ

El traïdor la persegueix. L'heroi mata el traïdor: Melodrama.

El traïdor el persegueix. L'heroi mor: Tragèdia.

L'heroi el persegueix. El traïdor mor. Ella canta: Opera.

Ella els persegueix. L'heroi i el traïdor fan les paus: Comèdia.

El sereno el persegueix. Ell s'escapa: Sainet.

FERILL IMMINENT

Viatjava de primera l'hereu de cà'n Nicolau baixant cap a Barcelona per visitar la ciutat. Veient el senyal d'alarma a un passatger preguntà què era allò, i l'altre respon-li: — Aquest pom s'ha d'estirar quan algun perill hi hagi, car d'alarma és la senyal. — Al cap d'una bona estona l'hereu va butxaquejar per treure tabac i mistos i a terra el bitllet li cau. L'altre viatger s'adona

que és de tercera, i li fa:

— Ai, si el revisor s'acosta!

L'excés us farà pagar,

car viatgeu en primera,

i amb aquest bitllet no vall —

Justament al cotxe entrava

en eix moment l'empleat,

i l'hereu el pom d'alarma

de seguida va estirar.

Xiula el tren, frena, s'atura,

corre el *je fe* cap allà

i al Nicolau li pregunten:

— Què passa! Per què heu trucat?

— Perquè m'han dit que aquest estre

pel perill s'ha d'estirar,

i jo com vaig en primera

i sols tercera he pagat,

quan el revisor venia,

tan greu perill, m'ha alarmat!

DETALLAT

— Conductor, voldrà parà

al carrer de Sant Lluís

número 130 bis?

I el tranviare, exclamà:

— Molt bé, senyora, a quin pis?

GRAMÁTICA

Dos homes feien negoci junts i un d'ells esdevingué sospitós de l'altre. Tot el dia l'estava vigilant i amoïnant-lo per veure si feia trampes, i per fi renyiren.

Temps després es trobaren i l'un

d'ells intentà renuar l'amistat i el negoci, però l'altre li cridà, indignat:

— No vull més tractes amb vostè, bandido! Es necessita frescura, després que m'ha atanat tants calés venir encara a dar-me coba! Li dic, cla i català, que amb això no hi ha dret!

— Clar ja ho és — féu l'altre — però català no, tot això que em diu.

MOLT RESERVAT

Entrà un senyor en un vagó de primera i veié que tots els seients estaven plens menys un, en el qual hi havia, però, un barret i un maletí.

El senyor passà i traspassà davant d'aquell seient, esperant que si aquells

trastós eren d'algun dels presents, els treurien per deixar-lo seure. Per fi, veient que ningú es dava per enterat, preguntà a un jove que seia al costat del lloc en qüestió:

— Escolti, jove, que és reservat aquest seient.

I l'altre contestà:

— Reservat! Ja ho crec! D'ençà que sóc aquí que no m'ha dit res, encara!

ENTRE SPORTSMEN

— Què has mort, avui?

— Un senglar i dues llebres. I tu?

— Sis llebres, dotze conills, nou ànecs, deu gallines i vuit oques.

— Tu sol? Amb aquesta escopeta?

— No, amb automòbil.

L'EMBALADA

Al mig de la vorera un fuster i son aprenent estaven clavant unes grans caixes de fustes blanca destinades a enviar gèneres a fora. Al mateix temps es celebrava la festa del barri al carrer del costat, i un dels principals números consistia en una cursa a peu donant la volta a la manzana.

Els corredors venien ràpids cap al lloc on hi havia els fusters, i l'aprenent exclamà:

— Noi, el de davant, que va embalat!

— Embalat? — féu el fuster. — Home, jo diria que va ràpid, però embalat, què vol dir això?

— Embalat, és un terme esportiu que vol dir que va de pressa, home!

En aquest moment, el corredor embalat ensopega, dona un bot i va a caure dintre una de les caixes que justament duia la inscripció: *Gran velocidad*. — Fràgil.

— Ara sí que va embalat a gran velocitat, noi! — exclamà el fuster.

CONTES POPULARS RUSSOS

ADAPTATS PER JOAN GOLS AMB IL·LUSTRACIONS DE JOAN G. JUNCEDA

E L F A L S T S A R D E L B O S C

La Guineu blanca i la Llebre habitaven el mateix bosc. La Llebre vivia en una cabana de lliber (1), i la Guineu en una cabana de neu. Arribà la primavera, i els raig tebis del sol varen anar fonent la cabana de la Guineu, i en canvi la de la Llebre romangué intacta. La Guineu, astuta, se la va pensar de seguida. Se'n va anar a esp'ar la cabana de la Llebre, i quan aquesta eixí de la casa per anar a pasturar, la Guineu blanca s'hi instal·là amb tota la barra i esperà que tornés la mestressa de la casa. La Llebre no es va fer esperar molt, puix com no era senyora de grans àpats, car preferia menjar poc i sovint, aviat tornava a casa.

Tota confiada, anava a entrar a la cabana i...

— Valga'ns Sant Jordi! (2) — féu. — Què és això tan esgarriós i tan pelut que hi ha ací dins?

La Guineu, ericant tots els pèls, va treure la punta del morro pel forat de la cabana, i tot ensenyant aquell dentat amb aquells ullals que feien feredat i estrafent la veu, digué.

— Qui és qui s'atreveix a torbar el somni del Tsar del Bosc?... — i vinga ensenyar els ullals!...

La pobra Llebre fugí corrent plena d'esgarrifor. Quan fou un tros lluny s'aturà a reposar i trencà en un plor enternidor de pensar que es trobava desamparada i sense llar. Al cap d'una estoneta l'oïren un's Gossets i s'hi atansaren per aconsolar-la:

— Guau, guau! Per què plores, Llebre?

La Llebre respongué:

— Ai! Deixeu-me en pau, bons Gossets! Com voleu que no plori, si jo tenia una cabana de lliber, i el Tsar del Bosc me n'ha tret i s'hi és establert ell!...

— No ploris, Llebre. Acompanyans-hi i ja veuràs com el treurem de la teva casa.

— Ai, no! No ho crec pas! — feia, tot plorant la Llebre.

— Que no? Ara ho veuràs.

Els Gossets començaren a seguir el rastre de la Llebre fins arribar a la seva cabana.

— Guau, guau, Tsar del Bosc! Vés-te'n de la cabana de la Llebre al teu palau!

La Guineu blanca tragué el morro

pel forat d'entrada de la cabana, i erisant els pèls, ensenyant les dents i estrafent la veu, digué:

— Si no us en aneu i no em deixeu tranquil, sortiré de la cabana i amb quatre dentellades us faré bocins!...

Els Gossets, en veure i oir allò, s'esgarriaren i fugiren encara més corrents que la Llebre. Quan ella ho veié

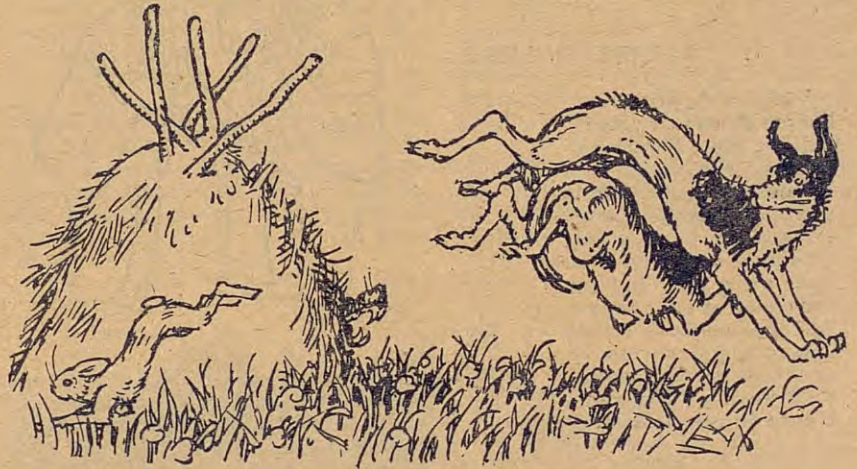
— Que no? Ara ho veuràs!

l'Os va anar atansant-se a la cabana:

— Uh, uh, Tsar del Bosc! Vés-te'n al teu palau i deix la cabana de la Llebre!

La Guineu, fent el mateix paper de l'altra vegada, féu:

— Espera't un xic, que de seguida

va tornar a plorar encara més fort, i al cap d'una estona, en oir-la un Os, qui passava no gaire lluny, s'hi va atansar, i li preguntà:

— Per què plores, Llebre?

— Ai, deix-me en pau, bon Os! Com vols que no plori, si jo tenia una cabana de lliber, i el Tsar del Bosc me n'ha tret i si és establert ell!...

— No ploris, Llebre. Ja veuràs com ara mateix el trec de la teva casa.

— Ai, no! No ho crec pas! — feia, tot plorant la Llebre. — Ja han provat els Gossets i no ho han aconseguit!

eixiré i et faré a bocins amb quatre dentellades!

Quan l'Os oí aquella amenaça tan tremenda, s'esgarrià i fugí.

Altra vegada quedà plorant la desgraciada Llebre, mes al cap d'una estona passà un Senglar:

— Per què plores, Llebre?

— Ai, deix-me en pau, bon Senglar! Com vols que no plori, si jo tenia una cabana de lliber, i el Tsar del Bosc me n'ha tret i si és establert ell!...

— Sí que plores per ben poca cosa; ara veuràs com jo te l'en trec de ta casa!

— Ai, no! No ho crec pas — feia, tot plorant la Llebre. — Ja ho han provat els Gossets i l'Os i no n'han sortit!

— Com, que no? Ara mateix ho veuràs! — I tot atansant-se a la cabana, féu: — Rigu, rigu! Tsar del Bosc! Vés-te'n al teu palau i deix la cabana de la pobra Llebre!

— Espera't un moment, que de seguida surto i en un moment et faré a bocins amb quatre dentellades!

Quan el Senglar oí aquelles paraules, cametes ajudeu-me a fugir. La pobra Llebre el va seguir, tot plorant.

Al cap d'una estona de córrer es varen trobar tots en un clar del bosc, els Gossets, l'Os, el Senglar i la Llebre, que seguia plorant, i mentre estaven comentant les amenaces del Tsar del Bosc, davallà de dalt d'un avet un Esquirol més espavilat que la

(1) Part fibrosa i interna de la soca de certs arbres, que els campero's russos teixen i se'n fan calçat, calçons, i fins roba.

(2) Patró de gran part de Rússia.

fam, el qual en oir allò que explicaven els seus companys, esclafí a riure:

— Ja es veu ben clar — els digué — que com més tossa feu, més babaus sou! Que no ho compreneu que el Tsar del Bosc no deu ésser tant taül de deixar son palau sumptuos per una trista barraqueta de llebre, apart que ell, que és la justícia d'aquests llocs,

no pot mai fer una injustícia semblant?

Tots es varen mirar i quedaren amb un pam de nas, de veure que el més xic de tots era el que tenia més sentit comú.

Aleshores varen començar les càbales sobre qui devia ésser l'usurpador, i després de discutir molta estona, decidiren atansar-se tots poc a poquet

per tal de no fer soroll a la cabana de la Llebre, i esperar que sortís a fer pastura el fals Tsar del Bosc. L'aconteixement no es féu esperar gaire. La Guineu blanca es trobava bastant justa a dintre la cabana, i amb la calor que ja començava a fer va començar a suar i ofegar-se. Com que ja s'havia fet nit, li feia por dormir al ras, i decidí treure la cua a fora de la cabana per arregar un xic l'aire del vespre. En veure que eixia una cua blanca, el Senglar s'hi atansà poc a poc i l'ensumà. Es clar! De seguit conegué la farum! Li pega dentellada i amb una estravada treu la Guineu blanca a fora de la cabana; ella va per fugir, però es veu voltada pels enemics.

— Déu vos guard, majestat! — li fa l'Esquirol, tot esc'afint a riure.

L'Os va i li pega una urpada que li esquinça tota la pell de l'esquena; el Senglar, d'un cop de morro li obra un trep a la panxa, i els Gossos varen acabar-li de passar els comptes.

Aquest fou el càstig d'aquella Guineu blanca desaprensiva que emprà el nom d'una persona justa i noble per tapar les pròpies malifetes.

La Llebretra visqué sempre més tranquila a la seva cabana.

LA GERMANA DE BABA-GROIXNIA (1)

Heus ací que la bruixa Baba-Groixnia, la qual prou coneixem, tenia una germana casada amb un ric comerciant vidu, el qual tenia una filla del primer matrimoni que es deia Eustòlia. Aquella dona, no era pas bruixa com la Baba-Groixnia, però no per això deixava d'ésser una mala persona sens ni mica de consciència. Mai no havia donat cap mal tracte a la petita Eustòlia per tal de fer-los confiar bé, tan a ella com al seu pare, però en certa ocasió que anà a visitar d'amagat la seva germana al bosc, li digué:

— Baba-Groixnia, ja pots preparar una bona graella, car no tardaré gaires dies a enviar-te «una perdueta» molt jovençana...! Ja... ja... ja! — i esclafí en una riallada que hauria glaçat el cor de qui les hagués oït, car tot se-

guít hauria malfiat d'aquella expressió *una perdueta*...

Amb això hom comprèn aviat les criminals intencions de la madrastra de nostra amiga l'Eustòlia.

No obstant, com que tots els infants tenen llur Àngel de la Guàrda, el de la nostra petita Eustòlia féu que una altra tia que tenia la nena, que era germana del seu pare, es mirés sempre de cua d'ull la madrastra de la seva nebodeta estimada, de tal faisó que un dia li digué:

— Mira, Eustòlia, sempre que ta madrastra et manarà quelcom, vindràs a demanar-me consell sobre el que et cal fer.

No cal dir que l'Eustòlia no es des-cuidava mai de donar compliment a l'encàrrec de la bona tia, i no pas per l'egoisme de guardar-se de qualsevol malifeta de la madrastra sinó per la

obediència que sempre observava de les ordres que li eren donades.

Un dia, el pare de l'Eustòlia, tingué d'anar-se'n de viatge, i la madrastra aprofità aquella avinentesa per manar a la nena:

— Vés te'n al bosc i al bell mig hi trobaràs una cabana en la qual hi viu una germana meva que és molt bona persona: Li demanaràs, de part meva, fil per teixir-te una camisa.

La noia va eixir de casa i se'n va anar a veure la germana del seu pare per demanar-li consell.

— Bon dia, tieta.

— Bon dia, Eustòlia. Què hi ha de nou?

— La madrastra m'ha manat que

(Continuarà)

En gallina ASTRE

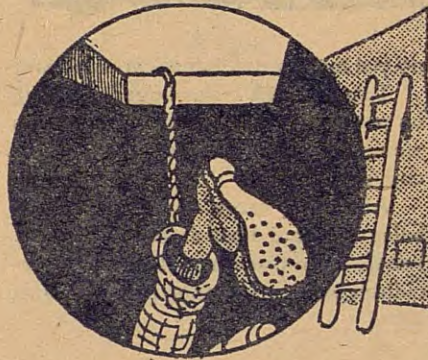
Diu a son pare en Gallina
— Vull essé artista de cine.

A Los Angeles se'n va
i una empresa el vol provà.

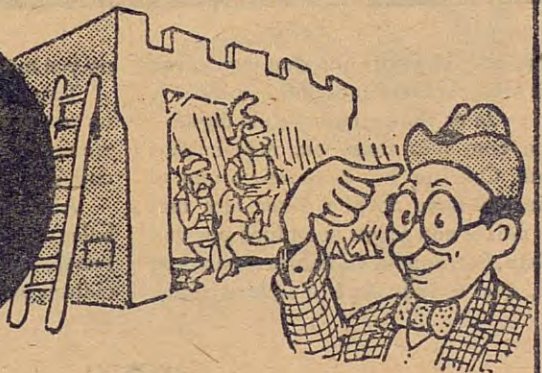
Un cow-boy li tira un tret
que el fa caure al foradet.

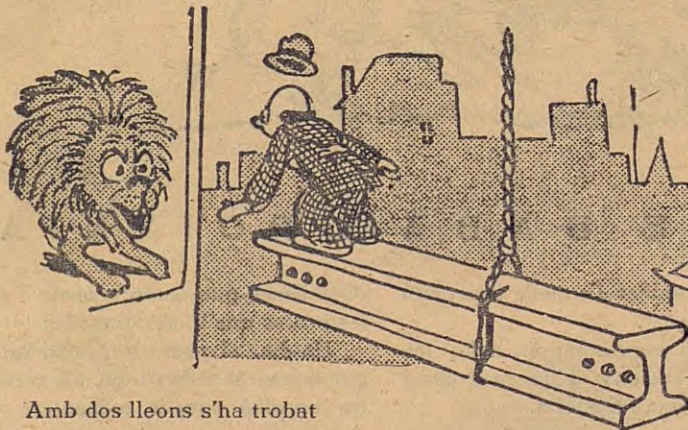
Mes amb el llaç l'ha pescat
el cow-boy endiastrat.

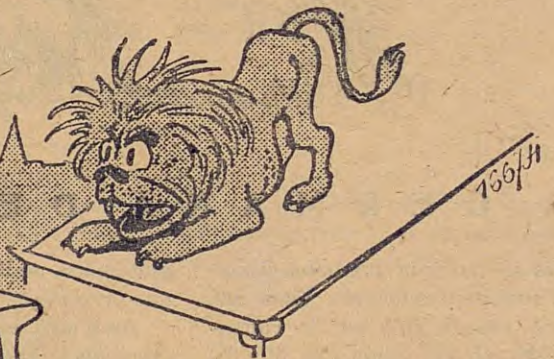
Resta penjant per un peu!
en la posició que es veu.

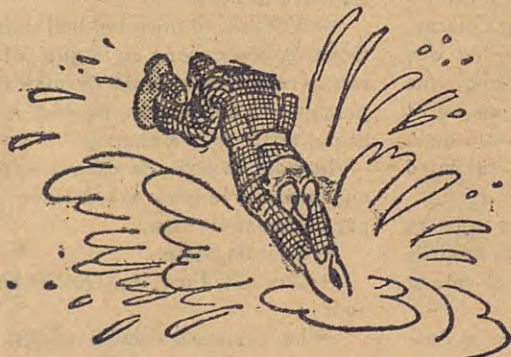
Ara vol fer altres proves
i córrer aventures noves.

Amb dos lleons s'ha trobat

mentre estava aquí enfilat.

I es llença com un valent
d'ntre d'un llac de ciment.

Li aplaudeix gestes tan grans
l'excels Dukals Farvalans.

UN RETALLET DE CADA COSA

Mestre: — Coneix algun mamífer que no tingui dents?

Deixeble: — El meu germanet de dos mesos.

— Hostaler! les puces no m'han deixat dormir! n'he mort més de cinquanta!

— Sí? doncs faci el favor de quedar-se alguns dies més!

— A l'Exposició de Pintures, els meus quadres eren els únics que es veien.

— De debò?

— Sí, perquè davant dels altres hi havia massa gent.

— Doctor: — A vostè li convenen compreses d'aigua freda.

Malalt: — Però, si ahir em va dir d'aigua calenta!...

— Oh!... la ciència ha progressat molt des d'ahir.

Senyor Poch: — Ai! hem aixafat un home!

Senyora Ric de Poch: — Calla! que tothom coneixerà que no has anat mai en automòbil!

pensant que la cobdícia, a més de no ésser útil per res, ens pren a vegades el que posseïm.

quan un home pateix més, amb diners sense salut o amb salut sense diners.

C. ALTADILL

MOTS CREUATS

Horitzontal: 1 Carbó encès. 5 Del verb ésser. 7 La galina en fa. 7 Nom de dona. 10 Nota. 12 Beguda xinesa. 13 Orar. 15 Sud-Est. 16 L'u de bastos. 17 Els barquers ho fan. 19 Pro-

1	2		3	4		5	6
7			8		9		
	10	11		12			
13			14			15	
16			17		18		
		19			20		
21	22			23		24	25
26			27				

Al xato de càn Gateres que es va tornar curt de vista li prescriví l'ocul'sta que devia portà ulleres.

Com era tan cara-ras l'aparell òptic li queia i en topat amb algú, deia: — No hi veig... per falta de nas!

Dos amics que s'estimaven amb afecte fraternal van anà a casa d'un sastre a fer-se fê un vestit blanc. Si us estranya aquest capritxo, no hi ha res més natural puix temps ha que diu la dita que: *Com més amics més clars.*

J. SERRA

Sogr i nora jauen juntes aquí dins. La mort va unir-les? Prou el qui aixequi la llosa haurà de descompartir-les.

P. BUNYEGUES

JEROGLÍFIC COMPRIMIT

= da

XVI — El gaig i es coloms

Havent vist un gaig com en un colomar els coloms hi eren ben alimentats, es blanquejà i hi anà per participar de la mateixa alimentació. Els coloms, mentre callà, creient-lo ésser colom, l'admetien. Però, quan distretament cridà, llavors, coneixent la seva natura, el traieren a cops. Privat, doncs, d'aquell aliment, tornava altre cop amb els gaigs. Però aquests, per causa del color, no el conegueren i li refusaren el seu aliment de manera que havent-ne desitjat dos no en tingué cap.

Moralitat: La faula demostra que cal acontentar-nos dels propis béns,

nom feble. 20 Unitat. 21 Al mar. 24 Es imo. 26 Crit de dolor. 27 Arena.

Vertical: 1 No do ent. 2 Aspres. 3 Del verb saber. 4 No el mateix. 5 Prenominal masculí. 6 Conèixer. 9 Es. 11 Fera. 13 Hidrofòbia. 14 Per lluitar. 15 Curar. 18 Crit del bou. 19 Article. 22 Pronom dotiu. 23 Sud-Oest. 25 Final del braç.

Solucions al número anterior

A la vaga de consonants

Una vida, dues vides
qua tes vides teniu vós?
vós teniu la meua vida
i la vida de tots dos.

Als mots creuats;

R	A	M		N	O	
E		A	L		L	
		T	R	O	N	A
C	A	I	R	E		
A		A	D		E	
U	S		S	A	L	

HUMOR D'ALTRE TEMPS

Dropo en Gil, lletja la Clara diuen junts per tot arreu:

— *Ella* — Ai! ja ho veu, quina creul!
I *ell*: — Ai! ja ho veu, quina cara!
SERAFÍ PITARRA

Deia un a un seu convidat:

— M'agraden les coses clares.
— Ve-li-aquí, — l'altre respon —
perquè aquest caldo sembla aigua.
PAU BUNYEGUES

Voldria que algú em digués
puix jo jamai ho he sabut,

Gran concurs d'ombres xinesques

N.º 422 — J. M.ª Casanovas

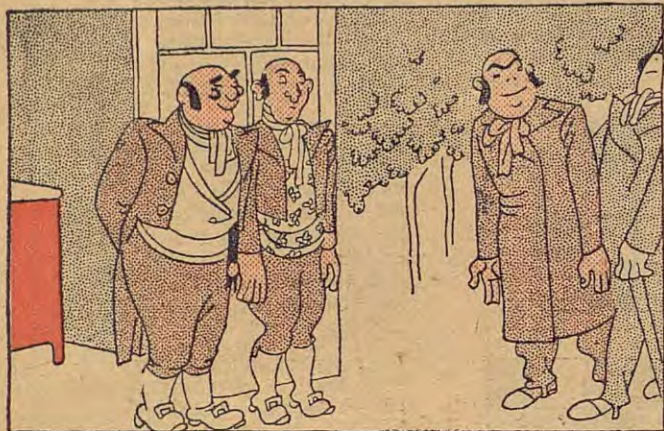
N.º 423 — Pere Duran

N.º 424 — Ventura Armant

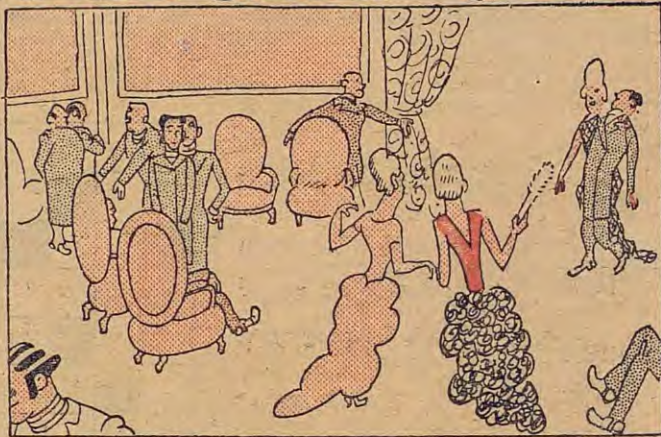
N.º 425 — Matilde Pinyana

ORIGEN DE L'OU COM BALLA

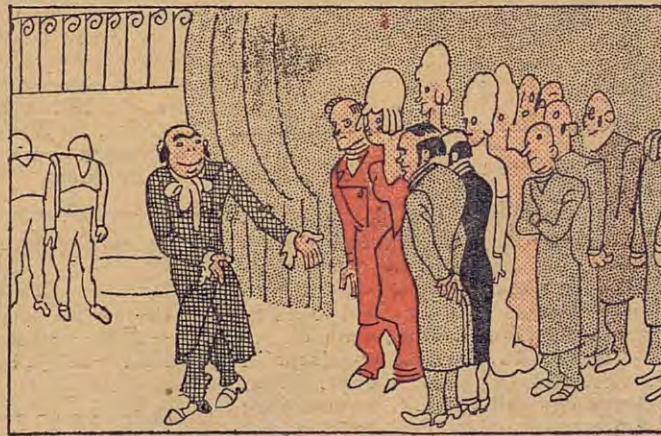
A casa del baró de Ravefregit era dia de recepció, i com que el baró era un home que es desviava per complaure els seus convidats, aquests hi compareixien dels llocs més distants per tal de poder disfruitar de les diversions que els brindava aquell home esplèndid.

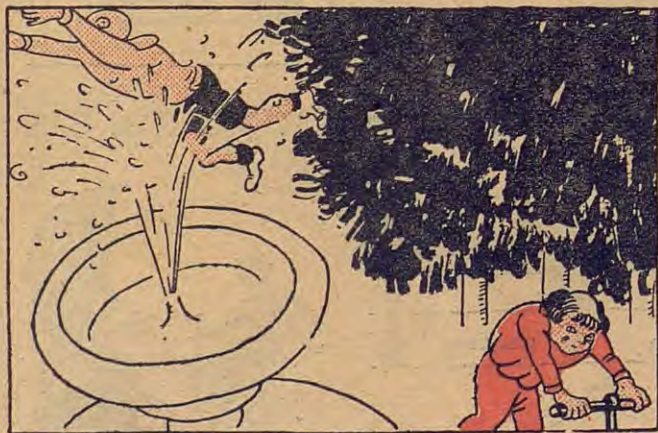
Aquell dia com que el baró e's havia anunciat una sorpresa als salons e taven més concorreguts que mai. Els convidats es preguntaven intrigats en què consistiria aquella sorpresa i es frisaven per sortir de dubtes.

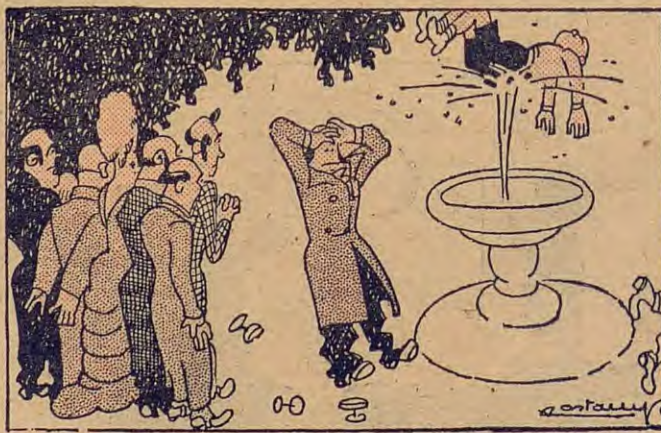
La sorpresa consistia en un brollador de marbre convenientment preparat perquè quan s'engegés, en lloc d'aigua brollés xampany. Però el baró no comptava amb els nois dels masovers.

A l'hora assenyalada el baró de Ravefregit pregà als convidats que agafessin una copa cada un i sortissin amb ell al jardí. Els convidats el seguiren intrigats no podent aclarir de què anava.

Però mentre el noi gran de's masovers tafanejava el brollador, el petit va obrir l'aixeta. La força del líquid enlairà el noi fent-li fer un seguit de tamborelles i cagarrells en el preu moment que arribaven el baró i els seus convidats.

El baró quedà carglaça, però com que els convidats exclamaren: Magnífic, plens d'entusiasme, comprenent que s'havia apuntat un nou èxit, el baró va dissimular i es deixà felicitar.